

EKORRENS BERÄTTELSE

FÖR FINLANDS BARN
UPPTECKNADE AV
MORBROR DOKTORN

HELSINGFORS.

Mitt land.

Jag vet ett land bland snö och is
ej långt från nordens pol,
där kall och skarp är vinterns bris
och knapp dess bleka sol.

Jag vet ett land i härlig dräkt
i sommarsolens gull,
där morgon blir av afton väckt
till dag av ljus så full.

Jag vet ett land, där kulan höst
gör sinnet tungt, men där
den ljuva vår till varje bröst
ny levnadsglädje bär.

Jag vet ett land med sjöar blå
till många tusental,
och strida forsar, bäckar små
i lummig lövprydd dal:

ett land, där gran och furu stark
ej frukta stormens hot,
där enslig en på stenig mark
dess våld står segt emot.

Där ljuder Finland i det brus,
som du i forsen hör,
så ock i höga furans sus,
då stormen lugnet stör.

Där skimrar Finland i var väg,
som slår mot hemmets strand,
i gyllne rosenskyars tåg
vid horizontens ränd.

Där andas Finland i var ton,
var drill i skog och mark,
i dofterna från furumon,
från äng och lummig park.

Talgmesen.

Tilt, talt, tilt, talt.
Hu' så kallt!
Vinter är i norden;
drivan täcker jorden;
kölden ständigt rår.
Småttfolk lida får.

Tilt, talt, tilt, talt.
Mörkt och kallt!
Mat finns knappt i skogen.
Mesen vanan trogen,
ber om litet talg
för sitt stela svalg.

Tilt, talt, tilt, talt.
Överallt
vinden isig viner.
Solen icke skiner;
helt hon glömt oss bort —
dagen är så kort.

Tilt, talt, tilt, talt.
Vinter halt!
Mörkrets makt skall brytas;
köld till värme bytas.
Rättvis ordning rår,
— snart blir åter vår.

Furan.

Drottning i trädens resliga led
stättlig sig höjer furan på hed;
roten hon sänkt i djupaste sand,
kronan hon sträckt mot skyarnas rand.

Skiftande röd den ljusbruna bark
omsluter stammen, kraftig och stark.
Kronan sin ständigt grönskande drukt
faller ej av för höstarnas fläkt.

Ljusgröna skott den soliga vår
skänker åt furan; kottar hon får
vällukt omsprids från barr och från gren,
doft så balsamisk, ljuvlig och ren.

PUNKAHARJU

Gemensamt fosterland.

Där i Norden granen reser
hög sin mörka topp i skogen;
ser du, vid hans sida liten
följeslagarinna trogen,

Som ett tempeltorn han höjer
upp mot himmelen sin spira:
blyg linnea nöjes med att
tuvan vid hans rötter sira.

Än i bistra vinterfrost
lika grön sig granen sträcker,
medan blomman tätt vid tuvan
sig med drivans mantel täcker.

Sol och sommar åter båda
vacker högtidsskrud förära:
granen granna röda kottar
och linnean klockor skära.